پیچ و خم‌های جام‌آلمان ۱۶

از موانع پرواز کن ۱۶

سکانس‌های پایانی یک هنرپیشه... ۱۷

نوبت به رودباریان رسید ۱۸

عکس: AFP

گفت‌وگو با برانکو و علی دایی

باید بجنگیم

آرش راهبر، فردریش هافن: برانکو ایوانکوویچ روزهای سختی را از سر می گذراند. خیلی ها هستند که می گویند او اگر کمی شجاع‌تر بود به مکزیک نمی باختیم. سرمربی تیم ملی را در گوشه‌ای از کمپ تمرینی فردریش هافن یافتیم و با او درباره تیم ملی و بازی آینده گفت‌وگو کردیم.

■■■

■دوست داریم بدانیم آخرین وضعیت تیم ملی چطور است. می‌دانید وضعیت روحی و روانی تیم چطور است؟

بعد از باخت به مکزیک حالا باید فقط به پرتغال فکر کنیم و باید برای این بازی آماده شویم. از نظر وضعیت جسمانی فقط ستار است که قطعاً با ما نخواهد بود. ستار دوشنبه به ایران برمی گردد و تحت عمل جراحی قرار می گیرد. نویدکیا هم به ما ملحق شده و با ما تمرین می کند. کریمی گهگاهی درد دارد. این هم به خاطر آسیب‌دیدگی قبلی است. گاهی درد می کشد و گاهی خوب است، اما به هر حال برای او مشکلی نیست.

■نویدکیا تمرین داشته یا نه؟

او به خاطر فینال جام حذفی تمرین کرده و بعد از آن هم بدنسازی را دنبال کرده است.

■اما ستار چپ بود، چرا نویدکیا را جایگزین او کردید؟

چون مهرزاد معدنچی توانایی بازی در سمت چپ را دارد نویدکیا را به خط میانی اضافه کردیم.

■مصدومیت دایی؟

بعد از برخورد با آندو احساس ناراحتی کرد. این جور آسیب‌دیدگی ها خیلی مشخص نیست. از یک تا ۵ روز طول می کشد تا بهبودی حاصل شود.

■از ایران خبر می رسد که مطبوعات نوشته‌اند میرزاپور بازی بعدی نیست.

کی گفته؟

■مطبوعات و رسانه‌ها...

خوب من که نگفتم، خودتان می گویید مطبوعات... درست است که میرزاپور اشتباه کرد، اما بازیکنان دیگری هم بودند که اشتباه کنند. پس چرا در مورد آنها این چیزها سئوال نمی شود. اشتباه همیشه هست.

■پس ابراهیم بازی می کند...

روز بازی معلوم می شود.

■نمی توانم از بازی مکزیک یاد نکنم. مربی حریف در نیمه دوم تعویض کرد و بازی را در دست گرفت، اما شما کاری نکردید. این مهمترین انتقادی است که در مورد شما وجود دارد. نمی خواهید از خودتان دفاع کنید؟

چرا باید دفاع کنم. مگر مکزیکی ها شانسی روی دروازه ما ایجاد کردند! ما روی اشتباهاتمان تسلیم شدیم.

■ولی آنها نیمه دوم را فشار آوردند و همین فشار باعث شد که ما اشتباه کنیم...

درست است، اما نیمه اول خوب بودیم. یادتان باشد که مکزیک تیم چهارم دنیا است. آنها دو ماه است که در اردوی مستمر به سر می برند اما اردوی ما ۲ هفته بیشتر نبود. تازه کلی بازیکن مصدوم هم داشتیم. این موضوع باعث شد که ما از نظر فیزیکی ضعیف شویم.

■این موضوع را در کنفرانس خبری هم گفتید، اما خوب شما هم می توانستید ۲ ماه اردو بگذارید.

امکانش نبود. نمی دانم چرا این سئوال از من می شود!

■کاملاً طبیعی است، بعد از صعود به جام جهانی شما برنامه آماده‌سازی را تهیه کردید. شما چقدر اردو خواستید، یک ماه، ۲ ماه یا ۲ هفته؟

تقویم مسابقات باشگاهی، جام حذفی و جام باشگاه‌های آسیا جوری بود که فکر می کنم راه‌حل دیگری وجود نداشت. از صباباتری خواستیم که ملی‌پوشان را در اختیار ما بگذارد اما آنها گفتند نمی شود. پرسپولیس را هم که خودتان می دانید...

■اما پرسپولیس فقط یک روز دیرتر از بقیه بازیکنانش را داد. یعنی عامل اصلی، غیبت دو روزه معدنچی و کاظمیان بود؟

به هر حال بی تاثیر نبود. شما مکزیک را ببینید که در جام باشگاه‌های آمریکای لاتین و سه هفته آخر لیگ را بدون ملی‌پوشان پشت سر گذاشتند.

■درباره بازی با پرتغال حرف بزنید.

درباره کدام بخش‌اش؟

■درباره اینکه ما چقدر شانس داریم...

ما توانایی رقابت با هر تیمی را داریم اما باید بگویم که شانس پرتغال از ما بیشتر است.

■چرا؟

به هر حال روی کاغذ آنها وضع بهتری دارند و نایب قهرمان اروپا هستند.

■یعنی از پیش بازنده‌اید؟

من کی چنین چیزی گفتم. می خواهید حرف توی دهان من بگذارید.

■یعنی شما با انگیزه برد به زمین می روید یا اینکه شانسی برای خودتان قائل نیستید و روحیه برد ندارید؟

هیچ تیمی در دنیا نیست که برای برد به زمین نرود. آنها هم همین‌طور هستند. به اسم‌ها توجه کنید: پائولتا، دکو، رونالدو، فیگو و...

■بله بازیکنان خوبی دارند.

■خوب نیستند، عالی‌اند. با وجود این، این بازی سرنوشت ما را مشخص می کند و ما با تمام وجود به میدان خواهیم رفت.

■مطبوعات در ایران انتقاد می کنند و بعضی از این انتقادات هم منصفانه نیست. واکنش شما در برابر این انتقادها چیست؟

به هر حال ما باخته‌ایم و طبیعی است که انتقاد شود. اما در ایران وقتی می بریم هم انتقاد می شود. ببینید که رسانه‌های خارجی چطور از بازی ما تعریف کرده‌اند، با وجود اینکه ما بازی را باختیم.

■چند درصد شانس صعود داریم؟

درصدی وجود ندارد، باید بجنگیم.

■ دایی: دوست دارم گل بزنم اما آرزویم این نیست

هتل کرونه (Krone) محل استقرار تیم ملی دژی استوار و نفوذناپذیر برای خبرنگاران سمج ایرانی است و برخلاف همیشه دسترسی به بازیکنان برای تهیه خبر و گزارش با مشکل مواجه شده است. ساختمان هتل شامل دو ساختمان و یک حیاط بین این دو است و پای ورودی هر دو ساختمان نگهبانان ویژه‌ای برای کنترل رفت و آمد افراد ایستاده‌اند.

اما با وجود این کنترل شدید تعدادی از مسافران مقیم هتل این شانس را دارند که با ملی‌پوشان ایران حرف بزنند. مسافرانی که بعضی از آنها از دوستان نزدیک بعضی از بازیکنان محسوب می شوند و با یک اشاره رفقا را از طبقات بالا به حیاط خلوت دعوت می کنند.

پس از باخت به مکزیک، علی دایی بیش از بقیه به حیاط خلوت دعوت شده تا در این مورد حرف بزند. همان قدر که در تهران، کاپیتان سوژه اهالی مطبوعات شده و با تیترهای پر سروصدا مهمان صفحه اول روزنامه‌ها است، در فردریش هافن هم خیلی‌ها دوست دارند که از واکنش‌های دایی چیز دندان‌گیری به دست آورند. معدودی از خبرنگاران موفق شده‌اند که برای دقایقی دایی را به حرف بکشند، اما جالب‌ترین مصاحبه، مربوط به گفت‌وگوی تلویزیونی عادل فردوسی‌پور با دایی بود.

کاپیتان در این گفت‌وگو از عملکرد خودش در برابر مکزیک دفاع کرد و گفت: «وقتی موقعیت نصیب من نشده چطور می توانستم گل بزنم.»

این گفت‌وگو در شرایطی انجام شد که تعدادی از مسافران ایرانی هتل و برخی از رفقای دایی که مقیم آمریکا هستند در صحنه حاضر بودند. آنها یکی از صحنه‌های نادر زندگی دایی را هم دیدند، درست وقتی که دایی در گفت‌وگو با یکی از خبرنگاران مطبوعات از فرط ناراحتی خون به صورتش دوید و خیلی خودش را کنترل کرد که زیر گریه نزند. مهمانان هتل حیرت‌زده لحظه‌ای را دیدند که لب‌های کاپیتان می لرزید و بغض مانع از حرف‌زدن او می شد. این حالت وقتی به او دست داد که به او گفتند: «می گویند دایی آرزویش این است که در جام‌جهانی گل بزند.» دایی لحظه‌ای بعد منقلب شد و گفت که دوست دارد گل بزند اما آرزویش این نیست. این تغییر احوال باعث شد که بعضی از حاضران در حیاط هتل او را در آغوش بگیرند و مدام به او یادآوری کنند که قهرمان است.

دایی کمی خودش را جمع و جور کرد و گفت: «به این حرف‌ها عادت کرده‌ام. وقتی تیم می برد، پیروزی مال کسان دیگر است اما وقتی می‌بازیم می گویند دایی... دایی.»

موضوع مصدومیت او هم یکی از مهمترین مباحث خبری این روزها است. وقتی فردای بازی ایران و مکزیک اعلام شد که دایی در برابر پرتغال بازی نمی کند پیش‌داوری‌ها این بود که این مصدومیت بهانه‌ای برای بازی ندادن به دایی و خواباندن سر و صداهای تهران و آلمان است. اما دایی در تمرین سه‌شنبه و چهارشنبه حضور پیدا کرد و پا به پای بقیه هم دوید تا شایعات مربوط به بازی نکردن او با تردید مواجه شود.

برانکو هم در مورد دایی گفت که وضعیت جسمی او بعداً مشخص می شود اما بعضی از حرف‌های در گوشی حاکی از این بود که نیروی بیرون از کادر فنی تیم ملی می خواهد که دایی از ترکیب بازی در برابر پرتغال بیرون باشد.

در محل تمرین تیم ملی در فردریش هافن هم رفتارهای متناقضی با دایی از سوی ایرانیان مقیم اروپا و آمریکا دیده شد. بعضی از تماشاگران سعی می کردند ناراحتی‌شان را از نحوه بازی کاپیتان در برابر مکزیک به خبرنگاران منعکس کنند و در عوض تعدادی از هواداران هم بودند که پیراهن تیم ملی را برای گرفتن امضا پیش دایی می بردند و دوست داشتند که شماره ۱۰ دستی به سر و روی بچه‌هایشان بکشد. دایی در پایان تمرین قویاً اعلام کرد که آماده است و هیچ دردی در پشتش احساس نمی کند. با این ترتیب باید منتظر بازی ایران و پرتغال ماند و دید که برانکو نهایتاً به کدام جهت در چیدن ترکیب تیم ملی خواهد چرخید. اگر میرزاپور و دایی در ترکیب قرار نگیرند معلوم می شود که فشارهای اعمال شده از تهران کار خودش را کرده و مربی را تحت تاثیر قرارداده است و اگر این دو در میدان حاضر شوند آن وقت می شود به دو موضوع فکر کرد؛ یکی اینکه این دو برای اعاده حیثیت از تمام وجود مایه بگذارند و اشتباهاتشان را جبران کنند. اما اگر در بازی پرتغال در بر همان پاشنه بچرخد معلوم نیست چه بلایی سر این دو نفر و البته برانکو خواهد آمد.

خلاصه گفت‌وگو

برانکو:

۱- ما توانایی رقابت با هر تیمی را داریم اما باید بگویم که شانس پرتغال از ما بیشتر است.

۲-هیچ تیمی در دنیا نیست که برای برد به زمین نرود. آنها هم همین‌طور هستند. به اسم‌ها توجه کنید: پائولتا، دکو، رونالدو، فیگو و...

۳-به هر حال ما باخته‌ایم و طبیعی است که انتقاد شود. اما در ایران وقتی می بریم هم انتقاد می شود. ببینید که رسانه‌های خارجی چطور از بازی ما تعریف کرده‌اند، با وجود اینکه ما بازی را باختیم.

خبر آخر

دادکان: درد فوتبال ما برانکو نیست

در حاشیه تمرین تیم ملی در یکی دو روز گذشته محمد دادکان در محاصره خبرنگاران قرار داشت و همه کنجکاو بودند که بدانند نظر رئیس فدراسیون فوتبال در مورد وضعیت کنونی تیم ملی چیست. دادکان همچنان از برانکو حمایت کرده و وضعیت تیم ملی را امیدوارکننده می داند و معتقد است که باید به فکر بازی با پرتغال بود. «باید شکست مقابل مکزیک را به فراموشی سپرده و برای حفظ آبروی ایران مقابل پرتغال، تمام تلاش خود را به کار گیریم. اکنون وقت آن است که با حمایت همه‌جانبه از تیم ملی بازیکنان را از لحاظ روحی تقویت کرده و دو بازی آینده خود را با موفقیت پشت سر بگذاریم. در بازی با مکزیک اشتباهی را که نباید مرتکب می شدیم، انجام دادیم و به آسانی نتیجه بازی را واگذار کردیم. با این وجود نباید بازیکنی را مقصر دانست، چرا که در هنگام پیروزی یا شکست تمامی بازیکنان نقش خواهند داشت. ژاپن هم در اولین دیدار خود با نتیجه سه بر یک مغلوب استرالیا شد؛ اما، آیا در این کشور نیز این گونه بر علیه بازیکنان خود انتقاد می کنند. کادر فنی، مدیریت تیم و بازیکنان، همه باید بگوییم که اشتباه کردیم، اما برای جبران هنوز هم فرصت وجود دارد. باید با برطرف کردن نقاط ضعف خود، به فکر گرفتن امتیاز از پرتغال و آنگولا باشیم.» رئیس فدراسیون فوتبال درخصوص وضعیت آمادگی دایی و زندی گفت: این دو بازیکن از نظر جسمانی مشکلی ندارند و می توانند ما را در دیدار مقابل پرتغال همراهی کنند. نویدکیا نیز اولین تمرین خود را همراه سایر ملی‌پوشان انجام داد و با آمادگی خوبی که دارد به تمام شایعات پایان خواهد داد. وی در پاسخ به این سئوال که حضور مربیان ایرانی در راس تیم ملی می توانست به سود این تیم باشد گفت: آیا شما مربی ایرانی بالاتر از فرکی سراغ دارید؟ مطمئن هستم که فرکی از هر مربی ایرانی‌ای تواناتر است. وی درخصوص احتمال تغییر در ترکیب تیم ملی یادآور شد: همه مربیان به دنبال رفع نقاط ضعف خود پس از بازی اول هستند. بدون شک برانکو هم از این قاعده مستثنی نیست و نقاط ضعف تیم ملی را برطرف خواهد کرد. دادکان درخصوص ابقای برانکو در تیم ملی گفت: تا زمانی که در فدراسیون باشم، برانکو نیز مربی تیم ملی خواهد بود؛ اما او قراردادش تا پایان جام‌جهانی به پایان می رسد و بعید است که با این فشار انتقادات در تیم ملی باقی بماند. آنچه مسلم است درد فوتبال ما برانکو نیست. دادکان درخصوص مشکلات توزیع بلیت به هواداران تیم ملی تاکید کرد: بلیت‌فروشی تعدادی از افراد و گروه‌ها به ما ارتباطی ندارد. قطعاً توزیع این بلیت‌ها از کانال فدراسیون صورت نگرفته و ما پاسخگوی این مسئله نیستیم. دادکان در مورد دلسردی هواداران تیم ملی گفت: در این چند روز تعدادی از ایرانیان با من صحبت کرده و حمایت همه‌جانبه خود از تیم ملی را اعلام کردند. بدون شک ایرانیان وطن‌پرست همیشه در کنار تیم کشورشان بوده و با حضور در ورزشگاه، نمایندگان خود را تشویق خواهند کرد. به هر حال شکست و پیروزی همیشه در فوتبال وجود داشته و یک تیم هیچ‌گاه پیروز مطلق نبوده است. ما نباید به دلیل یک شکست تا این اندازه ناامید شویم.

دقیقه صفر

شرکای برانکو

محمد نوری‌فر

چگونه برای همایون «خان» مدیر فنی ۶۰ ساله تیم ملی آن چهره به رنگ گچ و آن لب‌های کبود شده برانکو در ثانیه‌های جهنمی نیمه دوم مسابقه نورنبرگ نگران‌کننده نبود؟ آیا یک نگاه پدرانه، دوستانه و یا خشمگین در آن هنگام حال برانکو را بهتر نمی کرد؟ مگر شاهرخی که در لحظات شادی نیمکت ایران پس از گل یحیی «تنها» نیمکت‌نشین ما بود و فقط به کف زدن بسنده کرد به خونسردی و آرامش شهره نبود؟ نکند که همایون‌خان هم مرعوب صحنه‌هایی بود که تا آن روز در زندگی‌اش ندیده بود؟ گرچه پروین روزگاری می گفت: «مدیر فنی یعنی کشک» اما نزدیکان به او خوب می دانند که شاهرخی در بسیاری از تصمیم‌گیری‌ها به طرز عجیبی در تیم ملی تعیین‌کننده بود. با این وجود باید پرده‌ها را کنار زد. واقعیت این است که تعداد مردان ترسو در بازی با مکزیک فقط یک نفر نبود! پشت برانکو مانند همیشه کسانی پنهان شدند که در فوتبال ایران تمام شده‌اند و یا اینکه با حضور شش ساله در تیم ملی ایران حتی یک پیشنهاد هم از سوی تیم‌های لیگ برتر و لیگ آزادگان در جیب ندارند. آنها را هم باید به دادگاه افکار عمومی فراخواند. آقای حسین فرکی کجا هستید؟ چرا مصاحبه نمی کنید؟ شما که همیشه به گونه‌ای اسرارآمیز در کنار مربیان خارجی تیم ملی حاضر بودید در عصر یکشنبه گذشته چه فایده‌ای برای فوتبال ایران و برانکو داشته‌اید؟ آرامش‌دهنده نبودید، جسارت طرح انتقاد و پیشنهاد را نداشتید. نپرسید این حرف‌ها یعنی چه!؟ یعنی دستیار نبودید. همراه نبودید و از همه دردناک‌تر رفیق نیمه‌راه بودید. در هنگام شادی زودتر از برانکو در دوربین‌ها جای داشتید و در لحظه شکست محو بودید. برانکو ماه‌ها قبل گفت که «من دستیاری می خواهم که زیر پایم را خالی نکند!» اما توقع ما این بود که شما مانند چلنگر «مترجم» حرف‌ها و رفتارهای ایوانکوویچ نباشید. می خواستیم گاهی مولف باشید. در کجای دنیا یک مربی پس از شش سال حضور مداوم در تیم ملی از سوی باشگاه‌ها خواهانی ندارد؟ شما در خلوت خود فکر نکردید که برانکو چگونه از دستیاری بلاژویچ به اینجا رسید؟ شایعات و یا حرف‌های چرند و پرند دیگران به گوشتان می رسید که می گفتند: «فرکی فقط هست که باشد.» آیا شما انگیزه‌ای برای اثبات شایستگی‌هایتان در تیم ملی برای مخالفان خود نداشتید؟ نمی شنیدید که می گفتند «او بیمه تیم ملی است!»

احمد سجادی کجاست؟ چرا درباره میرزاپور صحبت نمی کند؟ فراموش نکردیم روزهایی را که از سوی برانکو به خاطر اعتراض به حضور دو مربی دروازه‌بان‌ها در تیم ملی به دشمنی و تخریب روحیه تیم ملی متهم بودیم.

■■■

نگاه کنید. چگونه همه عوامل پنهان و آشکار شکست ایران شناسایی شدند؟ فقط ۴۵ دقیقه کافی بود تا تنهایی برانکو و بزرگ نبودنش نمایان شود. درباره برانکو دیگران نوشتند اما ریشه‌یابی تنهایی برانکو در این فرصت ضروری و مهم است. نمی توان منکر بود که شخص برانکو با انتخاب خود تنهایی را برگزید. ایوانکوویچ البته انتخاب‌های دیگری نیز داشت. او شکست در بازی‌های دوستانه را دوست نداشت. روزی که مقدونیه را به جای تیم اصلی پاراگوئه برای بازی در یک تورنمنت دوستانه انتخاب کرد این نکته بیشتر از هر زمان دیگری هویدا بود.

اگر این موضوع را یک احتمال بدانیم که برانکو از ترس شکست سنگین در بازی‌های دوستانه و برکناری او قبل از جام‌جهانی نمی خواست به مصاف بزرگانی در قامت مکزیک و پرتغال برود، چقدر باید برای ایوانکوویچ و «گروه» شاهرخی، فرکی و سجادی متاسف بود؟ برای چه برانکو از شکست می ترسید؟ در این میان دیگران نیز مقصرند. رسانه‌های قدرتمند در پاره‌ای از امور ورزشی و غیرورزشی چند ماه قبل با مطرح کردن این شایعه که «مربی تیم ملی در جام‌جهانی یک ایرانی خواهد بود!» عملاً تمرکز فدراسیون و کادر فنی را به‌هم ریختند. آنها با هر هدف متعالی بدون تدبیر و سیاست لازم این جنگ روانی را به پا کردند. آیا امروز بازتاب گریستن مردم در ستون خوانندگان این رسانه‌ها وجدان آنها را فعال می کند؟ حتی گروهی از کارشناسان و روزنامه‌نگارانی که آگاه بودند برای حضور قدرتمند در جام‌جهانی باید از مردانی بهتر استفاده کرد به دلیل هراس از حضور مربیان ناکارآمد و شکست‌خورده ایرانی که به دلیل روابط پشت‌پرده همواره سوهان روح فوتبال ایران بودند به حمایت از برانکو پرداختند. ایوانکوویچ در این مورد هم خوش‌شانس بود. این گونه دروغ و تظاهر جانشین واقعیت‌ها شد. دادکان، پروفسور را بهترین معرفی کرد. برانکو، مدیر فنی را با پسوند «خان» خطاب کرد و فرکی را بهترین مربی ایران دانست. دادگاه نورنبرگ غروب غم‌انگیزی داشت اما هنوز یک دادگاه تجدیدنظر در پیش است. شاید بی‌رحمی فوتبال این بار شامل منتقدان دادکان و برانکو شود. فراموش نکنیم تا بزرگ شدن برانکو فقط ۱۵ دقیقه باقی مانده بود. شاید فقط یک‌درصد مردم ایران این روزها به موفقیت در بازی شنبه امیدوار باشند. برانکو باز هم تنها است. او می گوید: «به شکست پرتغال فکر می کنم» و کمتر کسی حرف او را باور می کند، پرتغال آخرین فرصت است. این بار ترسوها نمی توانند پشت پیروزی بر آنگولا پنهان شوند. به همایون شاهرخی هم توصیه می کنیم به ماریو زاگالو در تیم ملی برزیل توجه کند. اگر قابل مقایسه نیستند پس مانند پیرمرد برزیلی در هنگام شادی‌ها از جای خود بلند شود. همایون‌خان! بگذارید، مردم شما را بیشتر نظاره کنند.